

[Finansministeren.]

slag har, at man kan sige, at det forslag, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen her i dag har stillet, har noget meget langt sigte. Jeg vil som sagt ikke bestride, at det på kortere sigt kan have sin virkning, og at det som led i en helhedsløsning for at afbøde de øjeblikkelige valutavanskeligheder vil kunne indgå i forhandlingen; men det forudsætter, at oppositionen vil erkende noget af sigtet med stabiliseringslånet, som jo ikke ensidigt har været at lægge produktion og beskæftigelse hindringer i vejen, men tværtom ved fordeling af den forbrugsdæmpning, der skal finde sted, også inddrager de store indtægter under ordningen.

Jeg skal til slut sige, at ved de forhandlinger, som skal finde sted i udvalget, vil jeg gerne være med til at styrke dette formål med stabiliseringslånet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Per Hækkerup: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Da der foreligger indstilling fra grupperne, skal jeg allerede i indeværende møde lade foretage valg af det udvalg, som det nu blev besluttet at nedsætte.

Man gik altså til:

Valg på 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om et stabiliseringslån.

Valgt blev: *Per Hækkerup, Holger Eriksen, Ove Hansen, Hans Knudsen, Peter Nielsen, Hans Rasmussen, Edel Saunte, Aage Fogh, Tholstrup, Axel Kristensen, Henry Christensen, Erik Eriksen, Henry L. W. Jensen, Sønderup, Aksel Møller, Jørgen Jørgensen (Ullerup) og Poul Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skatte-svig m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 65, fremsættelsen i tidenden sp. 25).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans Knudsen: De principper, der er nedlagt i det foreliggende lovforslag, har allerede adskillige gange været til behandling her i det høje ting i forbindelse med skattereformforslagenes øvrige indhold. Det er heller ikke nogen tilfældighed, når netop denne del af skattereformen, som indeholder bestemmelser om bedre kontrol med den hidtil dårligst kontrollerede del af indkomsterne, nu tages ud af det samlede reformkompleks til særskilt gennemførelse. Hver gang vi i de skiftende skatteudvalg siden maj måned 1954 har drøftet enkeltheder i skattereformen, har drøftet det, vi kaldte de små skattereformer — jeg tænker her bl. a. på præmiering af opsparing — har vi vist alle sammen stadig haft den fornemmelse, at de fordele, man her gav skatteyderne, meget ofte blev præget af en ulige virkning over for de forskellige grupper af skatteydere. Det var til eksempel meget lettere at præmiere opsparing af de enkelte års indkomster, hvis det lå sådan, at netop mulighederne for opsparing var nogenlunde de samme for skatteydere med ensartede skattepligtige indkomster. Men sådan er det jo desværre ikke. Dertil er indkomstansættelsen alt for usikker. Selv om de skattelignende myndigheder gør, hvad de evner for at få det bedste og det mest retfærdige indkomstgrundlag at fordele skatterne på, er netop fordelingsgrundlaget stadig væk for ulige.

Det er efter min mening fortsat en af de største brist i vor indkomstbeskatning, at kontrollen med indkomsterne ikke er lige effektiv over for alle skatteydere, og at meget betydelige indkomster kan unddrages indkomstbeskatningen. Derfor er det efter min mening også meget påkrævet, at vi netop indleder det videre arbejde med

[Hans Knudsen.]

reformering af vor indkomstbeskatning med at søge frem til et mere retfærdigt indkomstgrundlag. Vi må ved indkomstansættelsen give de skattelignende myndigheder adgang til sådanne kontrolforanstaltninger, at de i hvert fald i højere grad end nu kan nærme sig de rigtige indkomster.

Gennem kontrolloven af 12. juni 1946 forbedrede vi skatteligningens effektivitet med et skridt i den rigtige retning. Denne kontrollov, som nu altså har virket i ca. 10 år, er ikke tilstrækkelig over for alle indkomstarter. Kontrollen med lønindtægter er vel efterhånden blevet så effektiv, som det næsten er muligt, men det samme er desværre ikke på langt nær tilfældet med mange andre befolkningsgruppers indkomster. Det er ikke uden grund, at de skarpest kontrollerede blandt skatteyderne, og det er vel først og fremmest lønmodtagere, tjenestemænd, funktionærer og alle de øvrige grupper af lønmodtagere, som får deres indkomst direkte kontrolleret ved opgivelse fra lønudbetalerne, netop er dem, der gang på gang besværer sig over, at de kommer til at bære en del af skattebyrderne også for skatteydere, som ikke er underkastet en tilsvarende kontrol, og de har jo ret i disse besværinger. Det vil måske nok altid være sådan, at visse former for indkomster vil være lettere at kontrollere og lettere at fastlægge rigtigt end andre, men vi har i hvert fald en pligt til at forme vor lovgivning, at forme vore kontrolregler således, at de kommer til at virke mere ligeligt og mere effektivt, end de gør i dag. Derfor hilser jeg også med glæde, at den ny regering møder med dette specielle reformforslag med forbedrede kontrolregler. Det er netop et af de afsnit i den samlede skatte-reform, der ikke alene i høj grad er påkrævet, men som også har den fordel fremfor mange andre afsnit i skattereformen, at det udmærket egner sig til en særskilt behandling og en særskilt gennemførelse.

Det foreliggende forslag er identisk med det væsentlige i kontrolforslagene i det

oprindelige reformforslag af 1954, og da vi tidligere har haft disse forslag til behandling, finder jeg ikke i dag nogen anledning til at gå dybere ind på forslaget enkelt-heder og principper. Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til forslaget, som det foreligger, og jeg håber, at vi efter det forarbejde og efter det kendskab, vi fra tidligere behandlinger har til forslaget enkelt-heder, også kan nå frem til en omgående gennemførelse.

Jeg er naturligvis ikke ukendt med, at venstre og de konservative ikke altid har vist lige stor interesse for dette forbedrede ligningsgrundlag. Specielt har venstres ordfører næret betænkeligheder. Men ved den sidste behandling af forslaget var det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens betænkeligheder dog hovedsagelig kun baseret på, at det ærede medlem frygtede for, at forbedrede kontrolregler ikke ville give et resultat, der stod i rimeligt forhold til udgifter og anstrengelser. Jeg tror, det var omtrent sådan, det ærede medlem udtalte sig dengang.

Det kan i hvert fald kun være en antagelse, og den kan efter min mening ikke være særlig stærkt begrundet. Jeg har efter mange års erfaringer fået den modsatte opfattelse. Jeg har gennem mange års praktisk ligningsarbejde netop indhøstet de erfaringer, at der nemt kunne laves bedre kontrolregler, som også ville give gode resultater. Meget ofte har de lokale ligningsmyndigheder måttet give op, netop fordi de savnede de beføjelser, som her er foreslået i kontrolbestemmelserne, men det afgørende må i hvert fald være, at vi søger at nå frem til en forbedring af kontrollen på de områder, hvor der er mulighed for at få den forbedret. Det skylder vi først og fremmest de skatteydere, som allerede efter den bestående kontrollov er underkastet effektiv kontrol, og det skylder vi alle de skatteydere, der af den ene eller den anden grund er blevet ansat til den rigtige indkomst. Jeg har bemærket i dagbladene i de sidste dage, at der i denne weekend er holdt et

[Hans Knudsen.]

nordisk møde blandt kriminalfolk, så vidt jeg husker i Oslo, et møde, hvor man har diskuteret kontrollen med indkomsterne, og hvor man har diskuteret de beløb, der undslipper beskatningen; man kom til det resultat, at det for alle de nordiske lande må ligge på et sted mellem 15 og 20 pct. af de samlede indkomster. Danmark skulle efter oplysningerne derfra antages at være det land, som ligger med den højeste procent på det område. Vi har imidlertid endnu en begrundelse for at gennemføre skærpede kontrolregler, og den er særlig aktuell i denne tid. Når vi gennem lovgivningsarbejdet må sætte ind på visse begrænsninger i forbruget, må vi også erkende, at der er få steder, hvor en forbrugsbegrænsning kan være mere påkrævet end ved visse ukontrollerede indkomster. En stor del af de indkomster, som undviger beskatningen, gør det netop kun i kraft af, at disse indkomster kan indgå i et større forbrug end det, skattevæsenet har nogen anelse om. Når en indkomst kan unddrages beskatningen, fordi den er ukontrolleret, er det netop en forudsætning, at den ikke spares op og derved leder skattevæsenet på sporet. En sådan ukontrolleret indtægt skal helst bruges, og den bruges meget ofte til et ikke særlig påkrævet behov. Bedre kontrolregler vil altid betyde en forbrugsbegrænsning og en forbrugsbegrænsning på de steder, hvor der er den største mulighed for at sætte forbruget ned. Dertil vil jeg føje den begrundelse for at gøre vort ligningsarbejde mere effektivt, som ligger i de to lovforslag, vi senere i eftermiddag kommer til at behandle, forslagene om skattefri afskrivninger og om investeringsfunds. Det er forslag, hvis bestemmelser vil komme først og fremmest de grupper af skatteydere til gode, som ikke er lønmodtagere, og som ikke er hårdt kontrolleret. Det er i sin orden, at vi ved disse to forslag fremmer investeringen og dermed produktion og beskæftigelse, men der må samtidig hermed for os ligge en forpligtelse til at gennemføre så effektive kontrolforanstaltninger, at selve ligningsgrundlaget kan blive mere retfærdigt, end det er i dag.

Med disse ord vil jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til et

hurtigt udvalgsarbejde og hurtig gennemførelse.

Thorkil Kristensen: Det er jo et udsnit af den samlede skattereform, vi her behandler. Det er for så vidt ikke særlig heldigt, at man sådan piller et lille afsnit ud af en stor helhed. Vi har i øvrigt allerede i skattereformudvalget haft en foreløbig drøftelse af nogle af de problemer, der indeholdes i det foreliggende lovforslag. Jeg går ud fra, at dette skattereformudvalg nu bliver genoplivet, og at vi dér kan fortsætte disse drøftelser.

Det er en bekendt sag, at den politiske debat i de sidste måneder, ikke mindst under valgkampen, i nogen grad var præget af spørgsmålet om skatteligningens effektivitet. Det blev ikke mindst af forskellige repræsentanter for lønmodtagerne og andre, som gerne ville udtale sig på lønmodtagernes vegne, fremhævet, at her var noget, som var skævt og burde rettes. Jeg forstår i og for sig godt, at disse synspunkter er kommet frem, og jeg mener også de bør indgå i vore overvejelser. Jeg synes imidlertid det er nødvendigt, for at billedet kan blive rigtigt, at der bliver gjort et par supplerende bemærkninger.

Jeg mener, at man her må skelne mellem to forskellige ting. Man må skelne mellem det, man kunne kalde skattemorale på den ene side, og det, man på den anden side kunne kalde mulighederne for at undgå den tilsigtede beskatning. Hvad angår skattemorale, tror jeg ikke der er nogen væsentlig forskel på de enkelte befolkningsklasser. Jeg føler mig i hvert fald ikke kompetent til at sige, om nogle i den henseende er bedre end andre, og hvem der i så fald er de bedste. Hvad angår mulighederne for at undgå den tilsigtede beskatning, er det ofte blevet fremhævet, at disse muligheder er større for de erhvervsdrivende end for lønmodtagerne. Det er der antagelig noget rigtigt i, men det bliver ofte overdrevet. Desværre er det også blevet overdrevet i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, hvor der står, at de nugældende bestemmelser „giver mulighed for at udøve kontrol med, at de“ — nemlig lønmodtagerne — „bliver beskattede af hele indkomsten.“ Enhver, der

[Thorkil Kristensen.]

kender noget til praktisk beskatning, ved, at dette er overdrevet. Det er rigtigt, at de egentlige lønindkomster er undergivet en særlig kontrol, men vi ved alle, at mange lønmodtagere har indtægter fra ekstrabeskæftigelse ved hushjælp o. lign., undertiden også på arbejdspladserne, og at denne ekstrabeskæftigelse ikke altid kommer ind under den kontrol, den skulle ind under. Det er bekendt for enhver i denne sal, at der findes adskilligt af den slags arbejde lidt uden for det normale arbejdsmarked, som ikke finder vej til selvangivelserne, og som heller ikke kommer ind under den kontrol, som lønindtægter normalt er undergivet. Jeg finder ikke, at man bør skjule dette forhold, når man anstiller den sammenligning mellem lønmodtagere og andre, som vi så tit har hørt om. Der kan også være lønmodtagere, der har bierhverv ved siden af.

Når jeg vil fremdrage dette, er det, fordi det ved pristalsbudgettets opstilling blev konstateret, at der her er et problem, som har en vis rækkevidde. Det er efterhånden kendt af mange, men ikke af alle, at det, man kunne kalde pristalsfamilien, er skattesnydere. Pristallet blev lavet på den måde, at man samlede husholdningsregnskaber fra en række familier, arbejdere, tjenestemænd, funktionærer o. lign. Derved fik man at se, hvad de havde haft af indtægter, og hvad de havde haft af udgifter, skatter og forbrug, opsparing o. s. v. Og når man så samtidig kender skatteprocenterne i de forskellige kommuner og statens skatteregler, kan man konstatere, at de regnskabsførende familier, som var lønmodtagere, gennemsnitlig har betalt en skat, der var ikke helt uvæsentligt mindre end den, de skulle have betalt efter de indtægter, materialet viser at de har haft.

Jeg har nævnt dette for at vise, at hvis der er en forskel mellem lønmodtagere og andre på dette område, er det en grads-forskel, og hvis vi skal have et billede, bør det være et rigtigt billede.

Jeg vender mig nu til selve skatteligningen, som ikke er fuldkommen, men der er på den anden side ingen tvivl om, at den er blevet væsentlig bedre, end den var før i tiden; den er bl. a. blevet bedre som følge af kontrolloven af 1946 og som følge af de

erfaringer, de skattelignende myndigheder har gjort i årene siden 1946, hvor de har haft det apparat til rådighed, som denne lov gav dem. Jeg vil benytte lejligheden til at sige, at jeg ønsker, at vi i udvalget skal foretage en undersøgelse af, hvad denne effektivisering af skatteligningen efterhånden har betydet. Det vil være ønskeligt bl. a. at få en undersøgelse af udviklingen i forskellige befolkningsgruppers skattepligtige indtægter eller til skattevæsenet opgivne indtægter sammenlignet med, hvad man fra andre kilder, landbrugsregnskaber, nationalindkomstberegninger m. v. kan drage af slutninger om indkomstudviklingen inden for de tilsvarende befolkningsgrupper. Det er først, når man har et sådant materiale og har studeret det nærmere, at man kan sige noget om, hvad vi ved om skatteligningens effektivitet, hvor meget den er forbedret, og hvor meget der eventuelt måtte mangle.

Jeg finder i den forbindelse anledning til yderligere at tilføje, at det går ikke an at bedømme skatteligningens effektivitet ved disse runde tal, som man undertiden ser fremdraget. Man siger, at der mangler så og så mange hundrede millioner eller så og så mange milliarder. Man må huske på, at ifølge selve de gældende skatteregler, bl. a. afskrivningsreglerne, er den skattepligtige indtægt rent legalt i mange tilfælde mindre end det, som man efter nationalindkomstberegninger o. lign. ville anse for de pågældendes, skal vi sige økonomisk rigtige indtægt. Lad os få dette erfaringsmateriale frem, lad os undersøge det, og lad os i lys af det, vi dér kan lære, overveje, om der nu er anledning til at foretage ændringer i de gældende regler, nu da vi har haft kontrolloven i 11 år, og i så fald, hvad disse ændringer skal gå ud på.

Med dette udgangspunkt vil jeg sige et par ting om det foreliggende forslag. Dette indeholder forskellige bestemmelser, der går ud på at lovfæste og klargøre den gældende praksis. Det kan man ikke have noget imod; det kan være en fordel, og den slags ting kan vi formentlig være enige om. Det punkt, hvor diskussionen vil komme til at stå, er naturligvis dér, hvor der er tale om udvidelser af de nugældende kontrolbeføjelser, og det er herom overvejelserne i udvalget navnlig må koncentrerres.

[Thorvil Kristensen.]

Jeg skal holde mig til en enkelt, den, som allerede har været mest diskuteret, og den, som antagelig også vil blive det mest i den kommende tid; jeg tænker naturligvis på den, der findes i lovforslagets § 3, og som går ud på en ændring af den nugældende kontrollovs § 6. Det drejer sig om adgangen for de skattelignende myndigheder til på stedet at undersøge et regnskabsmateriale, lagerbeholdninger, besættninger, maskiner og andre aktiver, som indgår i skatteyderens formue. Den nugældende regel om sådanne undersøgelser på stedet går ud på, at disse kan foretages af myndighederne, „når særlige forhold taler derfor“, og man kan vel nok sige, at forslaget her går ud på, at disse ord skal slettes; der skal ikke længere stå „når særlige forhold taler derfor“. Disse ord skal stryges, uden at noget andet forbehold sættes i stedet.

En ændring af denne karakter mener vi ikke vil være rigtig. Det vil jeg gerne begrunde med at se en lille smule på dels, hvad det ville betyde, og dels, hvad der er regeringens begrundelse for denne ændring. Spørger man om, hvad det ville betyde, afhænger det selvfølgelig af den praksis, skattemyndighederne vil udfolde, men hvis man sletter disse ord uden at sætte noget andet i stedet, kan skattemyndighederne uden at komme i strid med loven foretage disse undersøgelser på stedet, uden at den pågældende skatteyder behøver på nogen måde at være under mistanke, og det er jo noget ret vidtgående at gå ind i folks huse eller virksomheder, uden at der foreligger begrundelse for en mistanke imod dem.

Spørger man så om, hvad der er begrundelsen for at slette denne sætning eller disse ord uden at sætte noget andet i stedet, finder man bl. a. den begrundelse i bemærkningerne, at man vil skabe større klarhed. Man siger, at de nuværende forhold har givet anledning til uklarhed, fordi man ikke altid ved, hvornår de særlige forhold er til stede. Ja, det kan man jo sige, men jeg er personlig bange for, at vi får større uklarhed, hvis man stryger disse ord uden at sætte noget andet i stedet; for så er der slet intet holdpunkt i lovgivningen for, hvornår man kan, og hvornår man ikke kan foretage disse

undersøgelser. Vore myndigheder har jo dog på andre områder kunnet skabe en nogenlunde fast praksis på grundlag af et holdpunkt som de ord, der nu står i loven. Bemærkningen om, at det er lidet klart, virker derfor ikke overbevisende, medmindre man sætter noget andet i stedet for, som er mere klart; men man sætter slet ikke noget i stedet for i selve loven.

Man har øjensynlig også en fornemmelse af, at man ikke kan nøjes med denne formulering, og derfor står der i bemærkningerne, at det vil være nødvendigt at give nærmere regler for den fremgangsmåde, der vil være at iagttage ved praktiseringen af bestemmelserne. Der kommer altså ikke til i loven at stå nogen regel for, hvornår myndighederne må komme på stedet; men det er meningen, at der administrativt til supplerings af loven skal gives nogle nærmere bestemmelser derom. Dette er demokratisk set ikke noget fremskridt, for skal der være regler for sådanne delikate spørgsmål, er det demokratisk set ønskeligt, at de står i loven, og at de er vedtaget af folkettingen.

Spørger man så, hvad disse nærmere regler vil komme til at gå ud på, finder man følgende sætning i bemærkningerne:

„Det ligger i forholdets natur, at de skattelignende myndigheder kun vil gøre brug af de ved bestemmelserne hjemlede kontrolforanstaltninger, når de finder, at omstændighederne taler derfor.“

Myndighederne vil altså — meningen må dog vær „bør“ — kun komme, når de finder, at omstændighederne taler derfor. Det forekommer mig, at disse ord har en meget stor lighed med dem, der nu står i loven; for dér står, at de kun må komme, når særlige forhold taler derfor. Jeg synes derfor, at vi i og for sig får det samme på en anden måde, blot at reglen ikke kommer til at stå i loven; den kommer til at stå i et administrativt cirkulære el. lign. udsendt af den til enhver tid siddende finansminister, og dette vil, hvis man kan dømme efter disse bemærkninger, komme til at indeholde ord, der i ret høj grad ligner dem, der nu står i loven.

Men så spørger jeg mig selv: hvad er det så for en klarhed, man har nået? Hvis man ikke i dag klart ved, hvad det vil sige, at særlige forhold taler derfor, hvordan kan

[Thorkil Kristensen.]

man så vide, hvad der ligger i, at myndighederne kun vil komme, når de finder, at omstændighederne taler derfor? Jeg kan ikke se anden forskel, end, at skønnet måske i højere grad overlades til de skattelignende myndigheder selv, end tilfældet er i dag, hvor direktivet eller hovedlinjen dog er fastsat af lovgivningsmagten, og denne flytning af direktivgivning fra lovgivningsmagten til administrationen kan demokratisk set ikke være noget fremskridt.

Så skal jeg blot til slut gøre et par bemærkninger om det, det ærede medlem hr. Hans Knudsen sagde om, hvad jeg har sagt ved tidligere behandlinger af disse regler, nemlig at jeg var bange for, at hvis man foretager betydelige udvidelser i adgangen til kontrol, vil resultaterne ikke komme til at stå i et passende forhold til anstrengelserne. Det ærede medlem mente på grundlag af sine erfaringer fra skatteligning at kunne drage den modsatte slutning. Jeg har ikke selv deltaget i praktisk skatteligningsarbejde, men jeg har ikke noget imod at sige, at det, jeg har sagt, bl. a. bygger på, hvad jeg har hørt erfarne skatteembedsmænd sige — jeg er naturligvis ikke berettiget til at sige, hvem det drejer sig om — men det kan vi se på i udvalget.

Jeg vil gerne have, at man dér skal se nærmere på de indhøstede erfaringer. Bl. a. kunne det være interessant at undersøge en række af de tilfælde, hvor den slags stedundersøgelser, som jeg talte om før, faktisk har fundet sted, og se, hvad resultaterne har været af dem. Det kunne være interessant, om man kunne drage nogle andre tilfælde frem, som myndighederne mente at de ville foretage stedundersøgelser af, hvis de nye bestemmelser kom til at gælde, sådan at vi fik mere at vide om, hvad vi kunne regne med der ville ske, hvis vi fik den nye ordning — hvad det ville betyde, og hvilken slags tilfælde der ville blive inddraget, som ikke er inddraget nu.

Den slags ting ønsker jeg at vi skal diskutere i den kommende tid under udvalgsarbejdet, og jeg vil derfor gerne bruge et andet udtryk om den kommende udvalgsbehandling end det, det ærede medlem hr. Hans Knudsen brugte. Han sagde, at han ønskede en hurtig behandling i udvalget. Jeg ønsker en grundig behandling. I og

for sig er det ikke nogen hastelov; den kan jo tidligst blive effektiv ved skatteligningen næste vinter, og der er derfor ingen grund til, at vi skal jage dette lovforslag igennem i løbet af en uge eller to i denne varme sommertid uden nærmere undersøgelse af dets konsekvenser.

Jeg synes, vi skal begynde på de overvejelser, jeg har talt om, de undersøgelser, jeg har bedt om, og så kan vi fortsætte til efteråret, sådan at vi, når dette lovforslag engang fører til en lov, kan sige med god samvittighed, at vi har gjort os umage, for at det kunne blive en god lov.

Poul Møller: Forslaget er et led i den i alt 4 gange fremsatte skattereform. Det er et udsnit af denne skattereform, og dette udsnit har kun været meget let behandlet i de udvalg, der gennem de 4 år har arbejdet med skattereformen. Vi nåede faktisk først i indeværende forår til at afholde udvalgs møde om disse kontrolregler; enkelte af bestemmelserne blev drøftet i et udvalgs møde, visse spørgsmål blev stillet, og man var enig om, at visse problemer i forbindelse med de pågældende paragraffer skulle undersøges nærmere og drøftes med finansministeren. Vi for vort vedkommende går ud fra, at vi under den kommende udvalgsbehandling kan få de spørgsmål besvaret, som vi dengang stillede, og få den drøftelse af paragrafferne ført igennem, som alle dengang var enige om at ønske.

Efterhånden som den direkte skat i kraft af vekselvirkningen mellem progression og inflation bliver mere og mere tyngende, bliver det naturligvis også nødvendigt, at vi sikrer os, at ligningsreglerne bliver af en sådan karakter, at de i det væsentlige af alle betydende grupper i befolkningen bliver anset for et retfærdigt og rimeligt grundlag for skatteligningen. Der kan derfor også efter det konservative folkepartis opfattelse være anledning til at se på, hvorvidt de kontrolregler, som blev indført i 1946 under den daværende regering, nu er tilstrækkeligt effektive, hvilke erfaringer man har haft med dem i de 11 år, de har været i kraft, og, hvor der har vist sig at være mangler at undersøge, hvordan disse mangler kan afhjælpes.

Vi vil derfor være villige til at forhandle om denne lovgivning og ændre den på

[Poul Møller.]

punkter, hvor erfaringen har vist at ændringer er nødvendige, for at vi kan få et rimeligt og retfærdigt ligningsgrundlag.

I den forbindelse må det også oplyses for os i udvalget, om skattemyndighederne helt ud har benyttet de midler, de beføjelser, som den bestående lovgivning udstyrer dem med, og hvilke resultater der er kommet ud af benyttelsen af disse beføjelser.

Det bør også være formålet med udvalgsarbejdet at finde den mellemproportional, der yder skattevæsenet det, som er nødvendigt for, at der kan nås frem til en retfærdig ligning, uden at dette kære, men frygtede væsen udstyres med beføjelser, der kan udlægges som chikane af den enkelte borger i højere grad, end det er rimeligt og nødvendigt. Jeg kan her f. eks. pege på lovforslagets § 3 — som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen også omtalte — hvor man i lovens § 6 har slettet ordene „når særlige forhold taler derfor“ uden at sætte noget andet i stedet. Jeg medgiver, at ordene „når særlige forhold taler derfor“ er så løse, at de var vanskelige at fortolke både for borgere, retsmyndigheder og skattemyndigheder; men derfra og til at gå ind på en almindelig blankobemyndigelse er der et langt skridt, og det må være rigtigere at tydeliggøre i loven, i hvilke tilfælde man mener myndighederne skal have ret til at gå ind i borgernes hjem eller i deres forretning og på stedet kontrollere deres regnskabsføring, og hvilken del af regnskabsføringen der skal kontrolleres. Der er for så vidt ingen tvivl om, at det, der har ligget til grund for selvangivelsen, bør være kontrolbart; men når det i lovforslaget foreslås, at man også skal kunne kontrollere den regnskabsføring, der har fundet sted på en enkelt dag, er man kommet ud i bestemmelser, som kan medføre, at der bliver mere chikaneri end nødvendigt for formålet.

Vi fra vor side kan gå langt med hensyn til at pålægge den enkelte borger oplysningspligt om hans egne forhold og med hensyn til at give skattemyndighederne mulighed for at afkontrollere de givne oplysninger hos de pågældende; men vi mener, der kan være anledning til større forsigtighed, når man vil pålægge uvildige og uvedkommende tredjemænd, der hverken har stået i ansættelsesforhold eller afhængig-

hedsforhold, men kun i et ganske løst forretningsmæssigt forhold til den pågældende, oplysningspligt, hvilket kan nærme sig alles angiven af alle.

Vi mener ikke, det kan være rigtigt, at man, fordi man har indgået en enkelt handel med et menneske, har pligt til at angive over for skattevæsenet, hvor meget og hvilke beløb denne handel har omfattet. Derved udstrækker man mistanke til folk, som ikke selv har været impliceret i en skattesag, og som har deres egne papirer i orden, men som nødsages til at angive andre mennesker — og det synes vi man skal være en lille smule forsigtig med. Det må være rigtigt at få indrettet reglerne således, at de først og fremmest tager sigte på forholdet mellem skattevæsenet og den borger, man har under mistanke, uden at inddrage en videre kreds af borgere for at finde ud af, hvor meget den pågældende har undraget sig i skat.

Vi vil naturligvis også under udvalgsbehandlingen søge at finde frem til nærmere vished om, hvor store administrationsudgifter finansministeren regner med at de nye regler vil give anledning til. Jeg går ud fra, at det ikke kan være rigtigt, at de ikke vil give anledning til nogen udvidelse af administrationsapparatet. Jeg går ud fra, at meningen er at få en øget skatteadministration, for at man kan opnå noget, man ikke i dag kan opnå; men det vil vi formentlig kunne få oplyst i udvalget.

Vi er af den opfattelse, at selv med det bedste apparat vil der stadig findes mulighed for at skjule indtægter. Man har talt om, at der er 3 milliarder kr., der skjules. Hvorvidt dette tal er rigtigt, kan vi også få nærmere oplyst under udvalgsbehandlingen. Men selv om tallet 3 milliarder kr. skulle være rigtigt, vil selv det bedste skatteadministrationsapparat være ude af stand til at samle samtlige 3 milliarder kr. op. Vi kan ikke lave et net, der er så fint, at ikke noget smutter igennem. Det vil være i alles interesse, at nettet laves på en sådan måde, at det under rimelige udgifter og rimelige administrationsomkostninger får alt det med, som det er væsentligt og vigtigt at få med, så vi derigennem bidrager til at fjerne den gensidige mistanke, som befolkningsgrupper nu nærer til hinanden i denne sag. At søge at fjerne den gensidige mis-

[Poul Møller.]

tanke vil i hvert fald mit parti arbejde for under den udvalgsbehandling, der skal finde sted i anledning af nærværende lovforslag. Vi vil da håbe på i det omfang, bestemmelserne i den nuværende kontrollov skal revideres, at vi nu når frem til regler, der af alle forstås som rimelige og nødvendige ikke mindst under hensyn til det høje direkte skattniveau, vi har fået her i landet. Dette skattniveau ser endda ud til at kunne blive højere med de regeringsforslag, der ligger på bordet, og ifølge hvilke ligningsgrundlaget jo bliver vigtigere, end det har været før.

Axel Sørensen: Ved pengeombytningen og formueopgørelsen i 1945 fremkom der oplysninger om store pengebeløb, som tidligere hverken havde været indkomst- eller formuebeskattet. Afgørelsen af disse forhold blev ordnet gennem efterbetalings-sager med bødtilsvar for de skatteydere, om hvem det ved denne afgørelse konstateredes, at de havde unddraget sig skattebetaling til stat og kommune, og med indbetaling af den for lidt erlagte skat. Men de skatteydere, som i samme tidsrum havde opgivet deres indkomst- og formueforhold reelt, havde jo i realiteten betalt skatten også af de beløb, der var blevet unddraget beskattningen. Disse skatteydere fik ikke deres for meget betalte skat tilbage.

Den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, fik både folketingets og landstingets tilslutning til gennemførelse af loven af 12. juli 1946, den såkaldte kontrollov. Denne lovs skærpede regler om selvangivelse af indkomst- og formueforhold blev i forbindelse med en lov om amtsligningsinspektorer grundlaget for nærmere at følge selvangivelserne af indkomst og formue. I de 10 år, loven har virket, har den bidraget til, at man er nået langt frem i retning af den rigtigt udfyldte selvangivelse. Der kan måske have været nogen rimelighed i de anker, der ude i det praktiske liv har været fremført over enkelte sagers behandling efter oprettelsen af de nye stillinger i amtsligningsinspektorerne, men ordningen har efter min mening, og som det også er nævnt af andre her fra denne talerstol, bidraget til, at selvangivelserne er fremkommet og ligningen er

foregået på en helt anden og mere reel måde, end tilfældet var før gennemførelsen af kontrolloven og loven om amtsligningsinspektorerne.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i, at de resultater, man siden pengeopgørelsestidspunktet i 1945 har indvundet, og de praktiske erfaringer, som amtsligningsinspektorerne har haft, vil det være rimeligt at få frem i udvalget til belysning af de forhold, som det er nødvendigt at få draget frem. Men det synes stadig, som om der imellem de to kategorier af skatteydere — lønmodtagerne, der udgør ca. 60 pct., og det frie erhvervsliv, der udgør ca. 40 pct. — hersker en vis gensidig mistro; navnlig synes der blandt lønmodtagerne at være tvivl om, hvorvidt de erhvervsdrivende opgiver deres fulde indkomst eller ej. Dette har formentlig bidraget til, at den højtærede finansminister har fremsat det foreliggende lovforslag.

For mange af dem, der ikke deltager i ligningsarbejdet, frembyder lovforslaget udseende af en noget voldsom skærpelse, en skærpelse, som har været fremdraget her af ærede ordførere, og det er efter min mening forhold, som vi må tales ved om i udvalget. Må jeg over for disse udtalelser om en skærpelse sige, at set fra skattemyndighedernes side betyder det foreliggende lovforslag en fastslåen på tryk af de regler, der allerede har været anvendt i de senere år til konstatering af selvangivelsernes rigtighed. For de skatteydere, der opfylder skattelovens bestemmelser med hensyn til rigtig selvangivelse af indkomst og formue, kan de skærpede regler i kontrolloven måske forekomme unyttige, men det er jo heller ikke dem, loven sigter til; det er de skatteydere, der enten uagtsomt eller forsætligt kommer uden om at svare skat af den indkomst, de skulle svare skat af. Skatterne har jo vist en stadig stigende tendens, og tilbøjeligheden til at ville undrage sig skattepligten må ses i relation hertil.

Jeg kan dog ikke undlade at nævne den lempelse, som er sket i merindkomstbeskattningen, og som giver sig udtryk i år gennem 30 pct.s reglen. Denne bestemmelse må primært være et led i den rigtige selvangivelse af indkomst og formue, fordi man derigennem opnår en lempelse i den beskatt-

[Axel Sørensen.]

ning, der fremkommer på baggrund af den rigtige selvangivelse, når der er tale om merindkomst.

Af enkeltheder i lovforslaget kan jeg nævne, at det må synes at være rimeligt, at en ikke regnskabspligtig skatteyder skal være pligtig at angive visse forhold vedrørende sit privatforbrug. Når man gennem en længere årrække har haft med skatteligning at gøre, synes det ganske nærliggende, at enhver skatteyder skal være pligtig at anføre, for så vidt hans opgørelse ikke bygger på direkte regnskab, men opgøres indirekte på formuebevægelsen, hvad han skønner, hans forbrug er. Til trods for, at vi nu skriver år 1957, er det imidlertid beklageligt at måtte sige, at mange mennesker ikke gør sig den anstrengelse at fundere over dette. Jeg synes, at vi herinde, hvor vi skal forme lovene, må pege på, at en selvangivelse for at være rigtigt udfyldt må, hvis den ikke bygger på et direkte regnskab, anføre et skøn over det private forbrug.

Lovforslaget indeholder endvidere bestemmelse om, at de erhvervsdrivende, som falder ind under reglerne om regnskabspligt, men som undlader at føre regnskab eller afgiver et konstrueret materiale, kan idømmes bøde eller endog hæfte. Jeg må sige, at med hensyn til at følge bestemmelserne om regnskabspligt, som for landbrugets vedkommende blev effektiv for tre år siden, er det, i alt fald efter hvad jeg har kendskab til, blevet fulgt af landbruget med så godt som 100 pct. Hvad viser landbrugets regnskaber os — det er jo bl. a. landbruget, man har sigtet til, når man har talt om, hvorvidt et erhverv opgiver sin indkomst rigtigt eller ikke? Disse regnskaber viser os større svingninger i indkomsten og større forbrug, end man havde skønnet gennem ligningen, men når der er tale om svingninger i indkomsterne, kan de jo svinge både op og ned, og det har vi jo også været vidne til i de regnskabspligtige opgørelser for dette erhverv. Det kniber derimod for en del af de andre erhvervsdrivende at følge de gældende regler på dette område, men også her når vi forhåbentlig det tilsigtede.

I § 3 gives der skattemyndighederne ret til at gennemgå det anlagte regnskab

hos den regnskabspligtige for at kunne konstatere effektiviteten samt opgørelsen af varebeholdning, inventar og besætning, og det, forslaget tilsigter, er, at man for det nye regnskabsår giver skattemyndighederne ret til at få indsigt i, hvordan regnskabsformen er anlagt på baggrund af den selvangivelse, der er indgivet. Det kan måske synes meget nærgående, og det er det, man fra en vis side vil kalde posekiggeri. Det forekommer mig imidlertid, at hvis man ser på toldvæsenets regler om indsigtsforhold, så er de adskilligt skrappere end dem, vi kender på skattevæsenets område, men retningslinjerne på disse områder skal jo tilrettelægges af finansministeren i forbindelse med ligningsrådet. Anvendelse af skattemyndighedernes ret på dette område bør dog kun finde sted, når der er tale om ganske særlige forhold. Skattemyndighederne har jo meget at gøre, og det kan hænde, at denne ret, som altså kun bør bruges i ganske særlige forhold, kan blive misbrugt. Det er et af de punkter, vi bliver nødt til at tale om i udvalget, men jeg mener som sagt, at det i ganske særlige tilfælde vil kunne være rimeligt at benytte denne ret for de skattelignende myndigheder.

Vedrørende lønangivelserne fremgår det af lovforslaget, at udbetalinger ikke skal opgives, såfremt det drejer sig om beløb på under 100 kr. Nej, hvis det kun drejer sig om, at en mand således holder 100 kr. uden for angivelsen, vil det selvfølgelig være rimeligt, men jeg har i min praktiske erfaring, at der er adskillige skatteydere, der kan tjene over 1 000 kr. i mindre beløb, og derfor vil jeg spørge, om det kan være rigtigt, at de fremtidig ikke skal svare skat af sådanne beløb.

At man nu pålægger forsikringsselskaber pligt til at give skattevæsenet meddelelse om indbetalte forsikringspræmier og indskud, ligesom pensionskasserne skal give oplysninger om udbetalinger for deres vedkommende, må være absolut rigtigt af hensyn til efterkontrollen af selvangivelserne. Må jeg ikke i samme forbindelse udtrykke håbet om, at denne pligt også vil komme til at gælde for statens pensionsydelse. Det er i dag meget vanskeligt at få fat på disse, men jeg mener, at pligten også må gælde her.

Må jeg med hensyn til den ret, der ifølge

[Axel Sørensen.]

den nye affattelse af kontrollovens § 8 C tillægges skattemyndighederne til at få oplysning om navngivne skatteyderes forhold, spørge, om denne ret skal gælde ligningskommissioner af kommunal oprindelse og ansvar, om den skal udstrækkes til at gælde sogneråd og ligningskommissioner eller kun skal gælde skatterådene. Jeg vil håbe, den højtærede finansminister vil svare herpå.

Det er blevet sagt, at loven skulle medføre en udvidelse af administrationen; jeg vil tro, at dette bliver minimalt. Der er brug for revisionskyndig medhjælp for skatterådene, og jeg vil gerne bede den højtærede finansminister om, at det bliver dér, der bliver sat ind, og ikke ude ved amtsligningsinspektorerne. Vi mener, at amtsligningsinspektorerne opgave bliver de store sager, men de mange enkelte revisioner af regnskabsformer må ske ved skatterådene, hvis det ikke lykkes at få dem gennemført i ligningskommissionerne.

Med disse bemærkninger om det fremsatte lovforslag skal jeg tilsige det radikale venstres tilslutning til velvillig medvirken ved udvalgsbehandlingen.

Tholstrup: Et sådant forslag er en følge af det dårlige skattesystem, vi har. Da vi nu skal i gang med skatteomlægningen fra ligning af den arbejdsskabte indkomst til den samfundsskabte, således at problemerne om skatteligning af indkomst efterhånden bliver fjernet, kan vi ikke have noget imod, at der opnås den retfærdigst mulige ligning, der kan være en beskyttelse af dem, der ingen mulighed har for at skaffe sig særindtægter.

Vor medvirken må i øvrigt ses som et led i en helhed. Det er såmænd ikke, fordi vi tror, at der snydes så meget som så ofte påstået.

Den højtærede finansminister har under samtalerne forinden lovforslagets fremsættelse givet udtryk for, at dette lovforslag ikke medfører oprettelse af nye stillinger og i og for sig ikke skulle betyde øget ad-

ministration, tværtimod skulle der være mulighed for visse forenklinger. Jeg henviser i denne forbindelse til bemærkningerne til § 3, og jeg håber, at nogle af disse bemærkninger kan komme med i den ministerielle bekendtgørelse. Det drejer sig om følgende, som jeg gerne vil læse op:

„Det ligger i forholdets natur, at de skattelignende myndigheder kun vil gøre brug af de ved bestemmelserne hjemlede kontrolforanstaltninger, når de finder, at omstændighederne taler derfor.“

Jeg tror, det vil virke beroligende, hvis man får disse linjer med, og det er jo ikke meningen, der skal være uro om en lovgivning, som tager sigte på en mere retfærdig ligning.

Alfred Jensen: Der er almindelig enighed om, at det er forbundet med de største vanskeligheder at nå frem til at få samtlige indtægter opgivet og få dem ind under ligningen. Jeg har da også forstået på ordførerne her i dag, at selv om man gennemfører de foranstaltninger, der her er foreslået, ville man ikke kunne nå frem til at kontrollere samtlige indkomster, der skal beskattes. Det rejser da spørgsmålet, om de foranstaltninger, der her er foreslået, er af en sådan beskaffenhed, at de vil bøde på det misforhold, der er vedrørende kontrollen med indkomstangivelserne i de forskellige befolkningsgrupper.

Der er i bemærkningerne til lovforslaget gjort opmærksom på den skævhed, der er med hensyn til kontrolmulighederne, og at lønmodtagerne er relativt dårligt stillet, hvorimod andre befolkningsgrupper er vanskeligere at kontrollere. Det er forhold, som den kommunistiske gruppe adskillige gange har gjort opmærksom på, og jeg har flere gange stillet forslag om, at der gennemførtes de samme forpligtelser til opgivelse af udbytte og dividende og anden udbetaling, som gælder for udbetalt løn.

Når jeg nu ser på det foreliggende lovforslag, kan jeg ikke sige, at der er skabt lighed på dette område. Her står, at

[Alfred Jensen.]

løn skal opgives uden forlangende, den er man pligtig at opgive; men hvor det drejer sig om midler, der er anbragt i banker, sparekasser, hos bankierer, vekselerere, sagførere og lign., skal man kun på forlangende opgive såvel midlerne som afkastets størrelse. Det er en urimelighed, at der ikke bliver en ligestilling her, og jeg forstår ikke, hvorfor man ikke gennemfører den samme pligt til at indsende oplysning om, hvad der er udbetalt fra sådanne foretagenders side med navn og adresse på de personer, der har fået midlerne. Jeg går ud fra, at de pågældende institutioner er nødt til at føre regnskab med, hvad der udbetales, så personer, der har anbragt penge dér, kan få de nødvendige oplysninger, for at angivelserne kan blive så korrekte som muligt. Derfor forstår jeg ikke denne forskel, for det rejser spørgsmålet, om man virkelig vil til bunds i den nævnte skævhed, om man virkelig vil tage fat på de store indkomster og store formuer, der hidtil har kunnet slippe udenom, eller om man fortsat vil skærpe ligningen for dem, der har mindre indkomster — jeg tænker ikke alene på lønmodtagerne, men også på småkårsfolk og dem, der har haft sværest ved at undrage sig beskatningen.

Jeg vil i denne forbindelse også rejse spørgsmålet om opgivelse af løn fra virksomheder. Hvis jeg forstod det ærede medlem hr. Axel Sørensen ret, mente han, at en lønfortjeneste på 100 kr. var skattefri, og havde man 10 indkomster af denne størrelse, blev det til 1 000 kr. Jeg har altid forstået det sådan — og opgivet efter det — at 100 kr. skulle opgives, og havde man 10 gange 100 kr., så skulle de 1 000 kr. også opgives, når man udfyldte sin selvangivelse. Det, der er tale om, er arbejdsgiverens pligt til til skattevæsenet at oplyse, at han har foretaget en sådan udbetaling. Jeg var ikke klogere, end at man så lidt mere large på det før og ikke tog det så nøje med hensyn til at opgive udbetalingen, selv om det skulle dreje sig om beløb på op imod 300 kr. Derfor betragter jeg det, der står i lovforslaget som en skærpelse af den praksis, der har været gældende.

Der er i pressen i denne forbindelse rejst spørgsmålet, hvem denne pligt til opgivelse af lønudbetalinger angår, og det forekom-

mer mig, at man på baggrund af denne debat må have en klaring her. Gælder det, der står her, virksomheder, eller gælder det hver eneste skatteyder, der har udbetalt større eller mindre beløb til medhjælp i husholdningen eller på andet område? Vil det sige, at alle borgere er pligtige til at opgive sådanne småbeløb, selv om de ikke har nogen egentlig virksomhed, og vil det sige, at hvis de ikke gør det, udsætter de sig for det strafansvar, som kan gå op til en bøde på 1 000 kr.? Det forekommer mig, borgerne må have klarhed over, hvad meningen er.

Jeg har også hæftet mig ved, at der i pressen har været talt om, hvorvidt bestemmelserne om forsikringsselskabernes pligt til at give oplysninger også omfatter arbejdsløshedskasserne. Jeg må gå ud fra, at når arbejdsløshedskasserne ikke er nævnt, kan pligten til at give oplysninger ikke angå dem. Men når spørgsmålet har været rejst i offentligheden og været diskuteret på den måde, det er sket, må vi have et vist krav på at få klarhed herover, inden lovforslaget kommer til anden og tredje behandling. Jeg går ud fra, at vi kan få en besvarelse på stedet, eller i hvert fald inden vi bliver færdig med anden behandling.

Herudover vil jeg gerne sige et par ord om selvangivelserne. Det skrives her, at indtægterne på selvangivelserne skal være specificerede, og det er vi jo såre vel kendt med. Det forekommer mig, at selvangivelsen efterhånden har fået en sådan form, at adskillige medborgere ikke selv er i stand til at udfylde skemaet, selv om de kun har de indkomster, som en almindelig lønmodtager har. Det kan ikke være rimeligt, at man stiller en sådan række spørgsmål op, at det bliver vanskeligt for den enkelte selv at klare den årlige opgivelse, at angive indkomster og de fradrag, der må foretages, og derfor vil jeg spørge, om man ikke er i stand til at foretage en forenkling. Jeg vil tro, at man nok kan overskue det, som indkomsten er brugt til, og også finde ud af, om de fradrag, der er foretaget på selvangivelsen, er korrekte. Lad mig nævne spørgsmålet om en udspecificering af udgifterne til fagforening. De skal jo i adskillige tilfælde deles op i tre grupper: det, der betales til selve fagforenings-

[Alfred Jensen.]

virksomheden, det, der betales til arbejdsløsheds-kassen, og det, der kan være betalt til en lokal faglig sygekasse. Jeg spørger mig selv, om det nu er nødvendigt, at man skal foretage en sådan opdeling, om der ikke slet og ret kunne skrives: fagforeningskontingent, og derunder tage alt det, der hører ind derunder.

Jeg tror, at der, hvis man går selvangivelsen igennem, vil være mulighed for forenkling på en sådan måde, at den bliver lettere at udfylde, men alligevel udførlig nok. Jeg henstiller, da man alligevel skal behandle den side af sagen, at man overvejer en forenkling. Hvis jeg ikke husker fejl, er der adskillige ordførere, der her, når vi har behandlet den årlige ligningslov, har talt for en sådan forenkling. Det forekommer mig, at der er mulighed for i hvert fald på det område, jeg her har omtalt, at foretage en sådan forenkling.

Jeg ved ikke, hvornår lovforslaget kommer tilbage her i salen; men det er klart, at når der er udtalt ønske om en grundig udvalgsbehandling og der er talt om temmelig omfattende ændringer i det forslag, der ligger på bordet her, vil det ikke være muligt for mig på nuværende tidspunkt at udtale mig om den stilling, jeg til den tid vil tage til det. Det kan jeg først gøre, når betænkningen fra udvalget foreligger.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil gerne takke for den almindelige tilslutning til det fremsatte lovforslag.

Jeg forstod, at praktisk taget alle ordførerne var enig med mig i, at der er god grund til at ændre bestemmelserne, selv om der på visse punkter måske kunne rejses tvivl om, hvorvidt det skulle ske under den form, som her er foreslået.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen brugte en del tid til at finde ud af, hvorvidt ændringen i § 3 til kontrollovens § 6 betød, at man nåede frem til det samme på en anden måde, som det ærede medlem sagde, eller der var en reel ændring. Jeg må sige til det ærede medlem, at det er en reel ændring; ellers var der vel ingen grund til at foretage en ændring. Der er den reelle ændring, som også det ærede medlem var inde på, at skønnet i højere grad bliver overladt til myndighederne.

Det ærede medlem hr. Poul Møller mente, at vi skulle passe på ikke at chikanere skatteyderne. Det er heller ikke ønsket på nogen måde. På den anden side må jeg have lov til at give udtryk for, at det hænder, at skatteyderne chikanerer skattevæsenet.

Det ærede medlem hr. Axel Sørensen var lidt i tvivl om; „hvad „skattelignende myndigheder“ i bestemmelsen i § 3 om kontrollovens § 8 C omfatter, om betegnelsen omfatter skatteråd, ligningskommissioner og sogneråd. Jeg kan sige til det ærede medlem, at det gør den.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var i tvivl om, hvorvidt ændringen i § 3 til kontrollovens § 7 vedrørende pligten til at indberette udbetalt løn omfatter enhver, der udbetaler løn. Jeg synes, at det er ganske klart, hvem denne pligt omfatter. Der står:

„Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har foretaget udbetaling . . .“ Det er altså klart, at det skal være en udbetaling i vedkommendes virksomhed.

Flere medlemmer var inde på, at det måske næppe hastede så meget med at gennemføre denne lovgivning. Når lovforslaget er fremsat nu, er det, fordi det er regeringens opfattelse, at det skulle gennemføres nu, men derfor kan der godt blive tid til forhandling. Skal der ved den kommende ligning tages hensyn til de foreslåede ændringer, vil det være godt at gennemføre lovforslaget nu. Særlig de ændringer, der skal foretages i selvangivelsen, må forberedes i god tid.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var også inde på de her tiltrængte forenklinger, men hertil kommer det meget væsentlige, som kun det ærede medlem hr. Hans Knudsen var inde på, og som er en af motiveringerne for lovforslagets fremsættelse, nemlig at en meget stor del af de indkomstbeløb, som går uden om selvangivelsen, går til forbrug, og jo før befolkningen bliver klar over, at det bliver vanskeligere at holde indkomstbeløb uden for selvangivelsen, jo før er der mulighed for, at loven kan få den nødvendige, forbrugsdæmpende virkning.

Jeg kan altså tilsige god forhandlingsvilje i udvalget. Vi skal komme med alle de oplysninger, man beder om inden for rimelige grænser. Jeg håber så også, at vi kan nå til at få gennemført dette lovforslag.

[Finansministeren.]

Jeg ser meget gerne, hvad jeg forstod det ærede medlem hr. Poul Møller også gjorde, at der opnås meget bred tilslutning til dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Hans Knudsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Første næstformand (Marius Buhl): Da der foreligger indstilling fra grupperne, skal jeg allerede i indeværende møde lade foretage valg af det udvalg, som det nu blev besluttet at nedsætte.

Man gik altså til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v.

Valgt blev: *Hans Knudsen, Holger Eriksen, Ove Hansen, Per Hækkerup, Peter Nielsen, Hans Rasmussen, Edel Saunte, Axel Sørensen, Tholstrup, Thorkil Kristensen, Anders Andersen, Foged, Helga Pedersen, Øllgaard, Poul Møller, Baagø og Jørgen Jørgensen (Ullerup).*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om investeringsfonds.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 41, fremsættelsen i tidenden sp. 25).

Første næstformand (Marius Buhl): Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om skattefri afskrivninger m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 49, fremsættelsen i tidenden sp. 25).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Hans Knudsen: De to foreliggende lovforslag, forslag til lov om investeringsfonds og forslag til lov om skattefri afskrivninger m. v., er praktisk talt de samme som dem, den højtærede finansminister fremsatte her i tinget så sent som den 27. marts. De var til første behandling den 5. april, og tidspunktet var da så fremskredet, at vi end ikke kunne nå at få udvalgsarbejdet i gang.

Lovforslagene fik i det store og hele en velvillig modtagelse, og det må sikkert betyde en del, når førstebehandlingen finder sted lige før en valgkampes begyndelse, at man fra alle sider er velvilligt indstillet over for dem. Jeg finder derfor ikke nogen anledning til nu at forny debatten om disse for produktion og beskæftigelse efter min mening meget værdifulde forslag. Jeg kan i et og alt henvise til de bemærkninger, som jeg fremsatte her i tinget den 5. april, samt henvise til den tale, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen holdt samme dag. Jeg skal derfor nøjes med at anbefale begge lovforslag til en hurtig og saglig behandling i det udvalg, der kan ventes nedsat til behandling af visse enkeltheder i lovforslagene.

Foged: Da de to lovforslag allerede er behandlet tidligere her i tinget, og da der ikke er foretaget væsentlige ændringer i dem, har jeg ikke mange bemærkninger at gøre, idet jeg som den foregående ærede ordfører ønsker at henvise til de bemærkninger, jeg fremsatte her i folketinget den 5. april i år.

Der er mange områder i disse forhold, som trænger til en rationel løsning. Lovene bør være således udformet, at de tilskynder til opsparing og investering; ikke mindst i den nuværende situation er det nødvendigt, at der foretages lovændringer på disse områder. Hvis erhvervslivet skal være i stand til at foretage så store investeringer i fremtiden, som er nødvendige for at skabe mulighed for øget beskæftigelse og øget produktion, må der være regler, som animerer til investering.

Jeg skal ikke gentage mine ord fra den gang, men kun ganske kort omtale enkelte spørgsmål. Reglerne vedrørende en efterbeskatningsprocent på 35 ved salg ønsker